

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: 71. Fabel. Løven, Slangen og Muldvarpen.

Citation: Holberg, Ludvig: "71. Fabel. Løven, Slangen og Muldvarpen.", i *Værker i tolv bind 9: Niels Klim*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 346. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg09-shoot-idm139856960574272/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

MORALSKE FABLER

kenboit at prædike mod Drukkenskab, en Narr mod Daarlighed, og en Fraadser mod Vellyst.

71. Fabel.

Løven, Slangen og Muldvarpen.

Da Løven engang var angreben af en Svaghed, lod han til sig kalde en Slange, som holdtes for den største Practicus udi Medicinen. Slangen anvendte all sin Konst, men forgieves; thi Løvens Helbred heller forværredes end forbedredes ved hans Medicamenter: Slangen maatte derfor høre ilde blant alle Dyr: Men ingen taledede med saadan Foragt om hans Cuur, som Muldvarpen, hvilken, skjønt han var gandske ukyndig udi Medicinen, dristede sig til at sige, at, hvis Løven havde villet betiene sig af hans Raad, vilde han for længe siden have faaet sin Helbred igien. Dette kom Løven for Øret, hvorudover han gav Slangen Afskeed, og antog Muldvarpen i hans Sted. Ingen kand sige hvilke Medicamenter den sidste Doctor brugte. Det er alleene vist, at Løven under ham blev fuldkommen restitueret, og at Muldvarpen derudover kom udi saa stor Anseelse, at Slangen selv ikke turde tale et Ord derimod; han lod sig alleene nøye med hemmeligen at sige til sine Venner, at Løvens Cuur maatte alleene tilskrives Tiden, men ikke Personen, efterdi Muldvarpen blev antagen just paa den Tiid, da Sygdommen havde udraset, og Naturen begyndte at virke. Dette begreebe nogle faa fornuftige Dyr, saa at det blev et Ordsprog iblant dem, naar nogen blev cureret paa samme Maade, at det var Muldvarpens Cuur. Men de fleste fuldte Strømmen, og Muldvarpen, som slet intet herved havde giort, fik Titel af Hoff-Medicus.

Fabelen lærer, at den elendigste Qvaksalver ofte gjør den største Læge til skamme, efterdi han er den sidste Doctor.

MORALSKE FABLER

72. Fabel.

Hvi den Fugl Phœnix fast aldrig lader sig see.

En Ravn og en Krage discourerede engang med hinanden om adskillige rare Materier, blant andre om den Fugl Phœnix, dens Skabning og Qualiteter, i sær om hvad Aarsag kunde være at samme Fugl saa sielden lader sig see. Da de vare udi denne Materie, nærmede sig til dem en Papegoje, af hvilken, saasom han var fød udi de Lande, hvor Phœnix opholder sig, de meenede herudi at faae Oplysning, og derfor bad, at han vilde sige dem Aarsag, hvi Fuglen saa sielden lader sig see. Papegojen svarede: Dertil kand gives adskillige naturlige Aarsager: Den første er denne, at omspurte Fugl er ikke til. Da de dette hørte, bade de ham holde inde med de andre Aarsager, saasom de havde nok i den første.

Fabelen lærer, at Mennesker ofte disputere om Ting, førend de erkjendige sig om deres Existence.

73. Fabel.

Ræven Varsager.

En Ræv, da han var kommen udi Armod speculerede paa adskillige Konster, hvormed han kunde fortiene sin Føde. Saasom han merkede at nogle Varsagere ved deres Spaadomme alleene kunde føde Kone og Børn blant Mennesker, satte han sig for at øve samme Haandverk blant Dyr. Saasom af utallige Spaadomme som sloge feyl, nogle trufte ind, gik det ham som adskillige andre Varsagere, at han kom i Anseelse og fik god Næring. Dette opvakte Misundelse blant hans Medbrødre, hvorudover en anden Ræv satte sig for at beskiemme ham, og at spille hans Næring. Den samme udgav sig ogsaa for en Varsager, og spaaede med saadanne Omstændigheder, at alle Dyr spillede Øyene derved. Blant andre Spaadomme var denne, at den gamle Varsager udi den 4de Maaned af det løbende Aar skulde omkommes ved Gift. Den første Ræv blev